

September 23, 2022

Anticonceptie voor herten is een schot in de roos

Zeven jaar lang kroop Kali Pereira van de Humane Society of the United States achter herten aan in de steile, krappe, bosrijke wijken van Hastings-on-Hudson, ten noorden van New York City. In en rond de kleine erven van het dichtbevolkte dorp.

Uitkijken naar honden – sommige aangelijnd, andere loslopend in het bos – en kinderen en wandelaars. Ze tuurde rond bomen, struiken en hekken en hield bij welke eigenaren van onroerend goed haar op hun land wilden toelaten (groene vlag op brievenbus) en welke niet (rode vlag).

Pereira en haar onderzoeksteam hadden één doel: minstens 60% van de vrouwelijke fokdieren in het dorp op de proef stellen om te begrijpen of een anticonceptiemiddel veilig kon worden afgeleverd bij voldoende herten in de voorsteden om hun aantal en hun impact te verminderen in een drukke gemeenschapsumgeving waar herten zich vrij konden bewegen.

Andere door HSUS ondersteunde onderzoeken hadden aangetoond dat het anticonceptiemiddel PZP (porcine zona pellucida) geïsoleerde hertenpopulaties verminderde, zoals die op Fripp Island, South Carolina, afgesneden van het vasteland. Maar zou het werken in Hastings-on-Hudson, waar herten konden komen en gaan? Als het aantal herten zou afnemen, zouden er dan geen herten van buitenaf naar binnen trekken en de populatie weer omhoog duwen, zoals gebeurt wanneer herten worden geruimd?

Pereira sloot zich in 2015 aan bij het team van HSUS-stafleden en studenten van Tufts University die aan het Hastings-on-Hudson-project werkten, een jaar nadat het als afgestudeerde student van start ging onder onderzoeker Allen Rutberg, directeur van het Center for Animals and Public Policy bij de Tufts Cummings School voor Diergeneeskunde. Nu bezochten HSUS senior wildlife field manager, Pereira en teamleden het dorp elke winter, zomer en herfst. Eerst verdoofden ze en labelden ze de vrouwtjes om ze te identificeren, waarna ze met de hand een versie van PZP injecteerden die geboorten gedurende twee jaar voorkomt. Later leverden ze tweede doses af via een pijltje. Ze controleerden of de voedsters het jaar daarop reekalfjes hadden en hielden de populatie in de gaten.

Naarmate de tijd verstreek, kreeg Pereira meer zelfvertrouwen. Het team had meer dan 60% van de herten behandeld en de helft ervan verplaatst en opnieuw gevaccineerd. Meestal zag ze alleen reekalfjes in gebieden waar het team geen herten kon behandelen. Het aantal herten daalde. Er kwamen niet snel nieuwe herten binnen; er was geen ruimte voor hen.

De meeste behandelde herten bleven, weggestopt in de buitenwijken waar ze al lang voedsel hadden gevonden. De hertenpopulatie is in vijf jaar tijd met 50% afgenomen. In dezelfde periode registreerde de politie een **vermindering van 50%** in het aantal botsingen tussen herten en voertuigen.

Een tweede mijlpaal uit het onderzoek: uit het onderzoek bleek dat het niet nodig is om elk jaar herten te verjagen, zegt Rutberg. “We kunnen twee injecties doen in een periode van twee en een half jaar en waarschijnlijk vijf jaar anticonceptie krijgen.” Dat maakt het toedienen van het anticonceptiemiddel veel praktischer.

In mei presenteerden Rutberg en Pereira hun bevindingen op de **9e Internationale Conferentie** over Fertility Control in het wild in Colorado Springs. “Het was een grote uitdaging”, zegt Pereira, “maar we zeggen: ‘Ja, het kan succesvol zijn.’”

De studie is een belangrijke stap in de richting van het begrijpen hoe anticonceptie zou kunnen passen in uitgebreide diervriendelijk **beheerplannen** voor herten voor de gemeenschap. De volgende stap is dat Pereira en Rutberg technieken onderzoeken om de noodzaak te verminderen om met dieren om te gaan voordat PZP wordt toegediend, waardoor het goedkoper en gemakkelijker wordt PZP te gebruiken.

Pereira waarschuwt dat anticonceptie niet de belangrijkste manier mag zijn waarop de meeste gemeenschappen omgaan met klachten over herten. In plaats daarvan moeten ze de aard van de conflicten begrijpen en reeds beschikbare middelen uitproberen: tuinen omheinen; ongelukken voorkomen met waarschuwingsborden. Het probleem is misschien niet het ‘te veel’ aan herten, maar **het leren ermee leven**.

BY Karen E. Lange